

1852

2 „MEIE MATSI“

Hind 20 mk.

SP, 6140

Suwitus-Album

Tellimise hind:

1 kuu — postiga 35 mk.

1 „ — postita 33 „

Wäljamaale 70 mk. kuus

Kuuluf. hind 20 mk. rida

MEIE MATS

Erapooletu nalja ja pilkeleht
Ilmub 2 n:rit kuus. XX a.

Toimetuse ja talituse: Tallinnas,
Kunne tän. 11.

on awatud ilmumise nädalil iga päew
kella 11—2.

N° 13/14

Wastuwõetud kaastööde eest
maksetakse ajakohane tasu

Tarwitamata jäänud kirjatööd
tagasi ei saadeta

Saadetawatel kirjatöödel peab
saatja täielik aadress olema

Wanapiiga.

I.

Linn oli wäikene prowintsis ja saabus täielikult ärewusse, kui kuuldawaks sai, et üks sõjawäe osa sinna lähedusse manewrisse tuleb ja öösel linna öökorterisse mahutatakse.

Üksikasju teada ei saadud, mille tõttu asi weel huwitavam oli; sõjawäge wõis oodata iga päew ja wõis ka nädalapäewad oodata — nii kui see sõjas on. Wiimaks sai selgeks: manewer korraldaks juulikuu lõpul.

Ühel palawal juulikuu päewal sõitis linna sõjawäe kortermeister alamohwitseride ja teenrite saatel, ning hakkas sõjawäe osade jaoks korterisse wõtma.

Järgmisel päewal oli linn ootawal seisukohal, walmistati ette külaliste wastuwõtmiseks, sellega tehti algust juba hommiku, ehk küll teada oli, et sõjawägi alles õhtul kohale jõuab. Mehed, selle asemel, et tööd teha, istusid kõrtsjades ja jutustasid üksteisele anektoote manewri elust ja sõjateest.

Naised ja tüdrukud olid akente kallal ametis, ehk kolasid unistawal naerul kirstude kallal, kus siidipõlled, lindikesed, wööd ootasid pühapäewa, wõib olla tänast, sest kuulda oli, et sissemarssiwa sõjawäe osa ohwitserid korraldawat „Sinise härja“ wõoras-temajas tantsuõhtu, kus mängib polgu orkester.

Üldine ärewus oli ka koois tunda. Laste mõtted olid laokit; koolijuhataja oli millegi pärast oma kõige uuema kuue selga tõnmanud, ehk rewidendid küll waid alles järgmisel laupäewal pidid kohale sõitma, ent tänane suur sündmus, nagu ta seda paista laskis, teda ei puudutanud.

Elatanud õpetajanna, pani omale jälle kord selga punase pluusi, ehk tänane sündmus küll otsekohe teda puudutama ei oleks pidanud, — kuid tema kuivetanud rinnas löi wist midagi lökkele — ja sellega ka seletataw astutaw samm.

See õpetajanna õpetas linna õrnemat sugu näputööle ja wõimlemisele, oli selle aja jooksul jõudnud muutu, kahwatanud noorest neiuft elatanud wanapiigaks, ägeda temperamendiga, mis sarnastus kuiwanud puule, mis mida kuwem, seda ägedamalt lökkele lööb. Sest oma noorepõlwe aastad oli ta, nagu mõni teinegi waene kuid aus tütarlaps, mööduda lasknud täielikus wagadu-

ses — oli elu wälja maganud. Nüüd kahetses ta seda südamest.

Tema nooruspõlwe, kui ta unistas mõnest ilmsüüta juhusest, tundis ta paari kolme elatanud wanameest, kes nõus olid teda kosima, ent ta põlgas neid liig wanaks enesele.

Mõni aasta hiljem hakkas ta ise abielust unistama, kuid taas oli hilja, sest need elatanud mees-rahwad olid jõudnud enestele perekondi soetada; nooremaid ta kartis tol ajal; hiljem pöördusid nooremad nooremaid otsima, kuna tema endiselt üksik-laseks jäi. ausaks wanapiigaks, esiteks ühkuse, siis juhuse puudumise ja hiljem lihtsast sellepärast, et keegi tema peale silma ei heitnud.

Ent lootusesäde tema rinnus ei kustunud weel — ehk misugune wanapiiga ei kanna oma südame-nurgakeses wäikest lootusesädet? Ja sellepärast, kui linna sõitis sõjawäe kortermeister, oli õpetajanna kõige enam ärewil, wõttis kummuti alumisest laekast selle karjuwate wärwidega pluuse, mis weel pärit ammugi möödunud aegist, ning ehtis end sellega, naabritele ja koolilastele kadedust luues.

Ja miks ka mitte? Temal oli suur ilus tuba, akentega wastu turgu; seal toas wõis ju mõni ohwitser wäga hästi puhata, kuna tema ise kööki heidab, ehk kuigi mitte ohwitser, siis wõis ju ka mõni weltwebel, ehk kapral, ehk ka ainult lihtsoldat seal puhata, sellest poleks ju midagi wiga.

Ja kui see sõdur ehk ohwitser, ehk weltwebel, seal ka ainult ühe öö puhkaks ja itaigi enam tagasi ei tuleks ja teda unustaks — ka see ei tähendaks midagi. Ta sai wähenõudlikuks.

Ja weel kord said ta lootused petetud.

Sinnapea polnud nõusolekut awaldanud tema korteri sõjameest asetada, waid oli tähendanud, et ta õpetajanna ja päälegi üksik naisterahwas on, ning wäga piinlikku seisukorda sattuda wõis.

Sedasama seletas õpetajanna oma naabri emandale; tähendades, et tema kui auwäärt laste kaswataja sarnast lubadust kuidagi täita poleks wõinud. Ja omale selgapandud punase pluusi kohta seletas ta, et selle selga pannud oma wanapiigaliku enese ja ilmaga rahuloleku tunnismärgiks.

Kuid punane pluus teenis teda siiski.

Õhtul marsis linna polk wäsinud soldatissi, ning seadsid end turuplatsil just õpetajanna akenede all joondu.

Petis end oma lilled ja aknaeesriiete taha,

wanatüdruk ja silmitses heameelega seda meeste kehade ja peade merd.

Ja juhtus nii, et tõmmu wälimusega noor kapral, just tema toa akna kohal oma rühmale walju häälega „Seija!“ hüüdis, tehes käega sellejuures sarnast liigutust, kui tahtes kedagi maa külge naelutada: „Joondu“. „Ümberpöörda pahemale poole!“ „Joondu!“ hõikas ta, ning märkas aknal lilled warjul punast pluusi.

Ja terane kapral, kes igal ajal walmis naljatama, ka peale kahetsatunnilist kiirkäiku, terwitas punast pluusi kätt kõrwa ääre seades; pluusi omanik punastas, ning pistis jooksu, kui häbelik noor tütarlaps. Ning see oli hästi õnnestanud manewer, sest kapral ei jõudnud waadata tema nägu ja wõis enesele ettekujutada, et selle punase pluusi omanik alles noor on.

Ta märkis omale maja ülesse, läks kõrtsu ja tuli sealt hiljem wankumal sammul tagasi maja juure, astus ülesse trepist kindlast, ilma kõhklemata, kui peremees, ning koputas õpetajanna ukse pihta.

See awas ukse ja tõmbus hirmunult tagasi, nähes ootamatult enese ees, suurt päiwitanud sõdurit, mustade põlawate silmadega. Ent ka sõdur ehmus. „Ja weel punase pluusi omale selga ajanud!“ — mõtles ta endamisi, põlglikul pilgul koltnud wanatüdruku näojooni mõõtes, mis oli kaet ärrituse weripunaste plekkidega, ja lisas pahaselt juure: „eks kae misjugu wana narrinägu!“

Ent, et ta kord juba siia tuli... Pealegi peale joomist meeolelu halb oli, ning ühtlasi ka wäsimust tundis, leidis ta et siin wäga rahulik koht on, kus ilma wahetuhtumisetä puhata võib.

Ning ta seletas, miks tuli.

Ikkaagi weel kõheldes, palus wanapiiga wiimaks küllalist sisse astuda ja istet wõtta, ning jooksis ise ülemisele korrale oma naabrinaise poole nõu küsima.

Naabrinaine — suurearwulise perekonna ema — rahustas wanapiigat: tema on juba niiwõrd elatanud ja wana, et enam mingisugust kartust pole tarwis, sest hädaohu aastad juba ammugi mööda ja võib rahulikult öö meesterahwaga ühe katuse all mööda saata.

Nii kõneles naabrinaine, ehk ta küll wanapiigast paar aastat wanem oli. Ent ta oli mehe naine... Lõppude lõpuks wanapiiga leppis naabrinaisega ja ütles, et ta midagi ei kartwat.

Ta jooksis alla ja seletas sõdurile, et nõus on teda oma korteris öömajale wõtma. „Teie wõite minu asemele heita, aga ma heidan kõöki.“ „Tubli!“ — wastas sõdur, tõusis istmelt ja sõnas: — „nii siis, ma lähen oma asjade järele.“ Ta kummardas ja silmas sellejuures wanapiigat weel kord.

Ent mõne minuti jooksul ei olnud ta enamaks ega ka nooremaks läinud, ning halwas mee- leolus lahkus sõdur majast.

Wanapiiga hakkas talitama palawikusarnase kiirusega. Esimene kord elus oli tal juhus meesterahwa kasuks töötada. Tema südames ärkas kulumata pikki aastaid alalhoidnud õrnus, mis oma-

ne igale naisterahwale. Ta kohendas aset, külme kord, kloppis igat patja, et see pehmem ja ümaram wälja näeks, laotas asemele waiba.

Siis naeratas ta õnnelikult, oma tööd silmades. Siis läks ta kaewule wett tooma, lauldes. Alles tagasitules tuli talle meelde, et waja ka enesel kuhugi heita. Ent sellega polnud suurt tööd. Ta wedas kõöki wana kirstu, laotas selle peale pesu ja mingisuguse kompsu — sellest oli temale küll. Ta teadis ju, et õõsel sõba silmale ei saa ärituse pärast, mis ta rindus möllas.

Wahetajal tõusis kuu ja kõitis tühje uinuwaid tänawaid hõbe niitidega.

II.

Kuskilt kaugelt kajasid õowahi sammud. Wanapiiga seisatas akna juures, lilledes keskel ja ootas oma küllalist.

Ning sellest ootusest kuumas ta weri, kui mõnel noorukesel tütarlapsel.

Oodata tuli kaua. Sõdur nähtawasti ei rutanud. Öowahi sammud kadusid, ent sõdurit ei olnud ikkagi weel...

Äkki tahtis ta oma nägu waadata. Ta jüitas küünla ja astus peegli ette.

Esimesel silmapilgul ta isegi ehmus, ennast waadates, ent jäi aegamööda rahule. Tõsi küll, ilusaks ei wõidud teda nimetada, ent ka inetumaks mitte. Ja, kui teda pikemat aega waadata, wõis tema näojoontega harjuda ja isegi ilusaks nimetada.

Tal on ilusad säravad silmad... ja hambad kõik terwed — kui palju on inimesi oma eht ja õigete hammastega?

Paljudel, temast palju noorematel on walts-hambad suus... Näituseks ühel noorel naabrinasterahwal on kõik hambad suus waltsid. Arusaadaw, et õrn jooni ta näol wähe, ka keha pole ümar, waid on kandiline, kuid siiski võib öelda, et ta ihadataw on — iseäranis siis, kui ta wähe tüsedam ja enam ehitud oleks.

Ta jooksis kamina juure, mille äärel punased roosid kaswasid, mida üks koolilaps temale kinkinud, murdis kimbust kõige heledama õie ja kinnitas oma rinda.

Siis wõttis paar punast õielehte ja wärwis nendega omi huuli: roosakas punased huuled — need noorendawad.

Kui tal aga sarnast kannatusrikkast nägu poleks. — Ja kuju — loomulikult on ju wäga kena kui inimene peenike on — aga sarnaselt lame... niisugust kuju mehed ei hinda. Iseäranis mitte sõdurid...

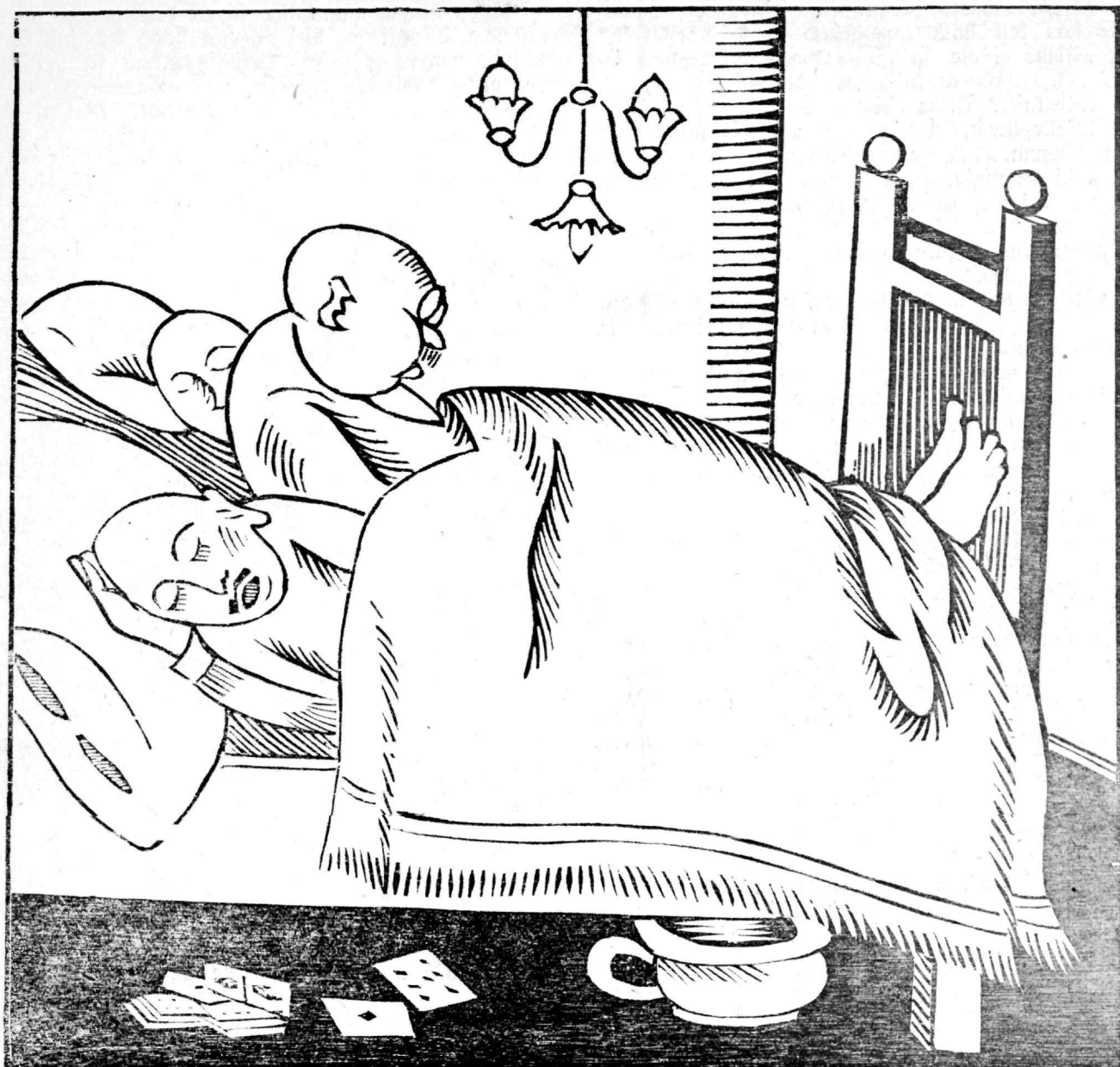
Ta silmas arglikult ukse poole, kuulatas kas ei kostu wäljast sammud. Siis haaras käteräti ja jurus korseti wahel.

Selle teo üle ehmus ta isegi. Ent rahustas ja andis enesele andeks. Tal polnud ju halbu tagamõtteid. Ta tahtis ainult natuke — nii hoopis natuke! — oma küllalise meeldida. Ainult sil-

KINGISSEPA õIPIPOISS.

Wanja: „Enne kui ma ameti kätte õppida oleks jõudnud, lahkus ta! Nüüd ei mõista ma muud kui ainult wanu paigata — aga sellega on raske midagi teenida. Isegi wenelased nõuavad paremat!“

EESTI SAATKOND KONWERENTSIL EHK SUWEPUHKUS GENUAS.

„No niisugust kärarikast konwerentsi pole ma weel näinud — nad ei lase sind rahuliste oma tööd ka teha!“

mapilguks temas ihaldust äratada — juhatada selle poole, millest minut hiljem juba unustakse... Ainult tunda, et ta temale meeldib... Sellest oleks temale — wanapiigale küll ja oleks tema elus ainus suur südmus.

Viimaks ometi kajajid trepil sammud — ras- ked, waljud, milledest temakese süda põksuma löi, kui erutud linnul. Ta tahtis temale vastu jooksta, ent julgus puudus.

Ta astus tuppä täies mundris — kott ja püs-

jiga; siis wöttis kõik õladelt ja wiskas nurka. Ainult püssi hoidis põlgu.

„Hoidke see!“ käsutas ta waljult.

Tema wöttis arglikult püssi. Tahtes kõne- leda sõduriga, temalt püssi lähemat ehitust teada, kuid loobus sellest, nähes kuidas sõdur äkitselt haigutama hakkas.

„Oho—ho—ho—hoo!“ haigutas sõdur.

„Eh, koera elu! Kus mu aje on?“

„Siin,“ wastas wanapiiga wärisedes, „waa-
dake kas teil kõik tarwitikud asjad käepärast.“
„Miks ei ole, kui juba woodi on,“ sõnas sõ-
dur. „Aga kas ärataja on teil?“

„Ärataja? Miks see?“

„Sellepärast, et ma kell neli hommiku üles
pean tõusma. Aga ise ma ei ärka.“

„Ei ole waja, mina äratan teid, herra sõdur...
ma nii kui nii magan wäga halvasti.“

„Hea küll. Siis äratage mind. Aa—aa—haa
—koera elu — haigutas sõdur... head ööd.“

„Head ööd.“

Niipea kui wanapiiga lahkus, kustutas sõdur
tule ja peagi tunnistas kõwa norskamine, et ta
magama uinunud.

See raske meesterahwa unehingamine oli wa-
napiigale uudiseks — harjumatu.

Ta heitis oma asemele, tahtis uinuda, ent
uni ei tulnud. Keegi kui oleks tema südant pigis-
tand tangidega, põsed ja silmad õhetasid — pealegi
weel see hingamine...

Niimoodi wõib ju hulluks minna...

Ta tõusis asemelt ja awas hääletult, ette-
waatlikult kõõgi akna, ta tahtis oma õhetawaid
põski öö jahedusega niisutada. Ent see tuul tundus
kui inimese hingamine. Taewas paistis heledalt
kuu; puud aias kammardasid magusalt, tuletet
meele päikese iharaid kaisutusi.

Oli suurepärase juulikuu öö, mil tuul joo-
wastab, weri erutub ja ägedamalt peksab süda,
ning inimene tunneb end piirita kerge ja õnneliku
olema...

Ta sulgus akna ja läks kättkaudu kobades
ahju juure. Siin ahju taga oli wõhjamurgetine awaus,
mille läbi tupp wõis waadata.

Wanapiiga istus toolile ja waatas üksijilmi
magawat sõduri, kelle näojooni walgustas kuu.

Mustjaspruun pea lamas padjal. Mustad wur-
rud liikusid waewalt huulte ümber. Ent see nägu
ei olnudki nii kuri.

Ja piinas tõmbus wanapiiga süda, teda pole
kellegile tarwis, ta on üle eluparda heidetud —
istub siin nurgas ja piilub läbi aknakeste igatšedes,
ihaldes midagi, ent ei tea ifegi, mida...

Hommiku warakult pesi ta end, keetis kohwi
külalisele. Ning kui ta kohwi tasidesse walas,
liikus ta näol heasoowilik naeratus.

Siis läks ta sõduri aseme juure, et seda ära-
tada, ilmega kui minnakse äratama magusalt ui-
nuwat last.

Sõdur kargas asemelt pahaselt, ent nähes au-
rawat kohwi, omas ta nägu koha pehmema ilme.

Wanapiiga aitas temale ranitsat siduda, su-
rus tasku tüki juustu ja hirmus kui sõdur te-
male raha pakkus.

— Kuid seda parem, — mõtles ta raha pöue
peites...

Selle eest aga, kui polk end turuplatšil ritta
seadis, minekuks, tõstis tema õõjine külaline silmad
akna poole ja terwitas akna juures, tilkede keskel
seiswat piigat wiisakalt, lahkest.

Kaua filmas wanapiiga järele lahkuwatele sõ-
duritele... Ja niipea, kui pauna helid kaugusesse
kadusid, wõttis ta seljast punase pluusi ja heitis
weel mitte jahtunud asemele, kus maganud sõdur.
M. M—u.

—0—

Linnalase suwi.

On juwi jälle tulnud

ja õites sirelid,

ning metsas kajamas

on karjalaste wirelid.

Hing naha sees ei paigal püü;

ei jellest küü,

kas suwitama lubab kukkur minna,

wõi tuleb jääda tusalena linna...

Ja, oleks ma üks wabariigi minister wõi intendant,

wõi Eesti-Wene piiripunkti spekulant,

ehk koguni üks kodumaalne nappiwabrikant —

siis pistaks puudalise punga tasku

nagu kanni

ja sõdaks otse haapsalu wõi Kuresaare mudawanni.

Eks terwis peagi liikmetesse lasku.

Kuid nüüd... kuid nüüd on sulg ja paber

mu ainus warandus

ja ainus sanatoorium on restoraan,

kust wahel ikka wõlgugi weel saan...

On hea,

kui leidub pärast hingeline naaber,

kel ligi „peaparandus“ —

on hea...

Hing läinud wedelaks ja weniwaks

kui lastikuks,

ja mõte seisab kasuta, kui „minimax“...

Linn saanud wastikuks.

Tuul tuiskab silma tolm

sonikut ja puru...

Kus oli hiljuti weel „Roheline aas“

seal taas

on möllamas ju „Tõnis-Muru“.

Kuis murda pead, ei parandust saa loole.

Sean sammud Kadrioru poole

ja jätan mured maha teiste hoole.

Wast taban seal ehk mõne tubli onkli...

Mind weetleb awar rand

ja ulgumeri

ning rannawetes — — walge wälkuw naise kand,

et kuumaks lähed weji —

see taewa and...

Siis wõtan kätte kindlasti binookli.

Me käime rannal wellega

ja trööstime end sellega,

et mis seal maalgi ikka uut.

Kuid teepeal kerkib tolmupõu

ja auto keerleb nagu kurjawaimu film

ning lõikab õhku äge „tuut—tuut—tuut“.

Odanik.

—0—

Elu äripäisus.

Äiad, ämmad saatsid noorpaari magamistuppa.

„Ja siin, armas väimeespoeg.“ sõnas äia-
taat, „lasksin ma ühe aparaadi üles seada.“

„Mis aparaat see on, isa?“ küsis noorik.

„See on aparaat, mis kõik helinad majas kinni
püütav ja mitmekordse valjusega edasi annab. Kui
mõni varas teie tubade uste taga kahistab, siis
kuulete seda magamistoas kümnekordse valjusega!“

„Tubli!“ arwas noorik.

Kõik lahkusid, jättes noortpaari magamis-
tuppa. Nooriku wanemad asusid maja teisel kor-
ral. Noor abielumees hakkas oma naise korsetti
awama.

Ühes sellega tahtis ta oma naisele paar sü-
damlikku sõna ütelda, kuid sellest ei tulnud mi-
dagi välja. Aparaatist kostis kõwa kohin.

„Wannitoas on kraan awatud!“ karjatas
naine ja tormas välja.

Mõne silmapilgu pärast tuli ta tagasi.

„Meie wannitoas ei olnud see mitte!“ sõnas ta
mees surus ta oma rinnale.

„Sa magusake!“ fosistas ta õrnalt. Siis wai-
kis ta ehmunult.

Aparaat sõnas valjult ja selgelt:

„Lambapea oled sa, kirjuta seda omale kõr-
wa tahta! Kui mina sinu wanune olin, ei mõtelnud
ma farnaste asjade peale.“

Siis kuuldus weidi kõrgem tenoor:

„Jsa ma armastan teda!“

„Haha! Wõi tahad teda omale wiimaks nai-
seks.“

„Ei isa, täditütteks!“

„See on hea. Ma näen et sa arusaaja ja mõist-
lik pois on!“

Heinz naeris.

„Kas see pole wana riiginõunik kolmandalt
korralt, oma pojaga?“

„No, muidugi Heinz! Lõbus aparaat. Seame
tooli lähemale, wast ehk kuuleme weel parem.“

Noorpaar istus. Ent Heinz tõusis kohe jälle
üles. Kusagil karjus laps.

„Waata jia Paul!“ ütles üks murelik naiste-
rahwa hääl, päris lahti on lapse kõht!“

„Jäta mind rahule jumala pärast!“ wastas
keegi. „Mu hing läks — hõljul läbi rohetawa
metsa — päikese paistel helisewa — metsa —
metsa — a...“

„See on wiist luuletaja pööningu kambriist!“
fosistas noorik Linda.

„Kus — su, kus — su kullakene, keeda lapsele
pudrukene...“ laulis naisterahwa hääl.

„... laul lilledest... mu hinge õrnalt täitnud
— mu — mu —...“

„Paul, palun wõta need märjad mähijed
wastu!“

„... läks hõljul läbi rohetawa... metsa... --
laul lille...e...edest. — Leeni palun sind mine lap-
sega välja!.. Mu kambrike on täidet...“

Heinz rändas rahutumalt tuba mööda.

„Arwan, et waja aparaat maha wõtta!“ ar-
was ta. Ta katsus seda teha, kuid asi ei õnnes-
tanud.

Aparaadist kostis jälle sõnade wahetus.

„Hambaarst Reinbergi juures maksetakse iga
hamba eest sada marka,“ kõneles käriseb bari-
toon, „kui sa oma hambad ära müüd, saad umbes
kakstuhat marka. Siis wõid omale kübara osta.“

„Hea küll! Aga katju jina tagumiste hammas-
tega jüüia!“

Heinz pööras pilgu abikaasa poole, wiimane
naeris ägedalt.

„Need on Sepkid kolmandalt korralt,“ ar-
was tema! „Ja naine näitab end alati nii nagu
poleks tal midagi tarwis!“

„Armsake, kas meie ei heidaks magama, woo-
dist kuuleme ju sama hästi.“

„Ja, ma tulen Heinz!“

Aparaadi kaudu kostis kihiseb naer.

„Aga isand Wästriik! Kui teie proua abikaasa
seda näeks!“

„Eiteks, minu kallim, istub mu naine külas.
Teiseks on ta lühikeste nägemisega. Kolmandaks üt-
les ta mulle, et ma peaks sind weidi terawamalt
kähjile wõtma!“

Heinz silitas Linda häewart.

„Omm on igalpool, sest igalpool on armastus.“
deklameeris ta. „Kui õrn ja pehme on sinu ihu-
nahk!“

„Eht krokodilli nahk!“ seletas üks naiste-
rahwa hääl torus asjalikult.

Warsti peale seda hulus koer haledalt.

„Ei wõi enam kannatada!“ urises Heinz ja
pööras aparaadi ümber.

„Aha!“ karjus aparaat. „Aha! Aha! Aha!
Aha!“

Ja siis:

„Oh! Oh! Oh! Oh! Uhu! Uhu! Uhu!
Uhu! Iho! Ihi! Ihi!...“

„Ehe! Ehe! Ehe!“ karjus wihane Heinz wastu!

„Waik — jelt lang — wad wä — sind rau — gad
alla hau — da,“ arwas aparaat.

„Olen ma hullumajas?“ müristas Heinz ja
katkus omi juukseid.

„See on Näitlejate kool, Heinz!“ ütles Linda.

„Ma soowitaks sulle rahustamise tilke!“

„Kuus — kord kuus on kolm — kümmend
kuus,“ arutas aparaat.

Siis wakisid kõneharjutused.

Heinz langes jõuetult toolile.

Juba algas jälle.

Hästi sügaw ohke kajas aparaatist.

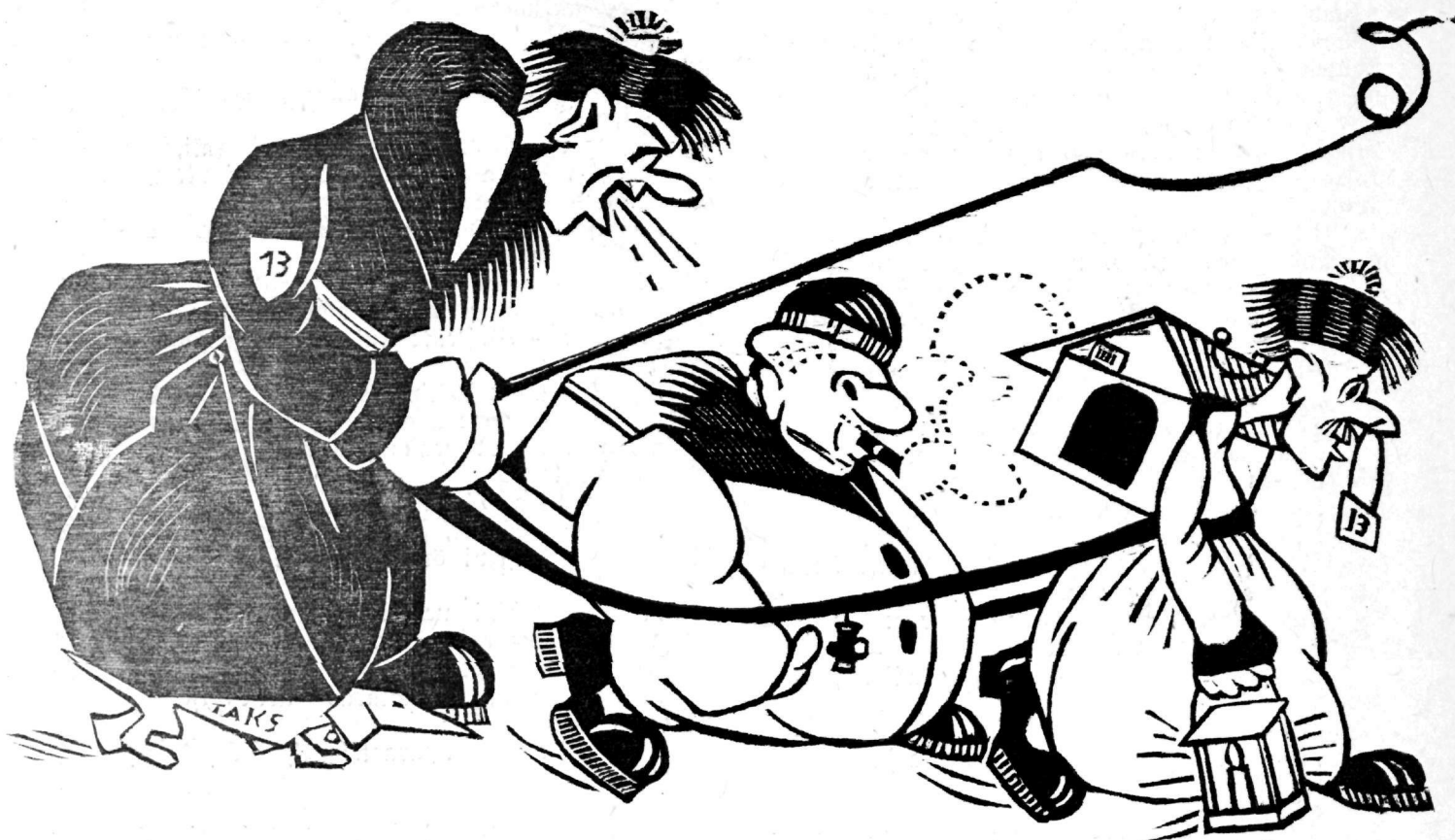
„Tahad sa uskuda Peeter, et see mees tema
tõesti kojib,“ pasundas emalik hääl, „ma kaht-
lesin selle juures weel täna hommikul!“

„Mina mitte! Ma tunnen inimeji. Kui ma
Heinzi esimest kord nägin, olin ma kindel, et Linda
teda kotti weab.“

„Kõige selle juures pole tüdrukul isegi kol-
me järki kagawaraks.“

SOOWITUS.

Kord Tallinnas peetud woorimeeste awalikul koosolekul, arwulise osawõtte juures tuldi otsusele, et ainult siis wõib sunduslik taks ära toita kui woorimeeste arw poole vähem oleks kui praegu.

Ülewal olew pilt näitab „kuidas saab kahest üks, mis muidu wõimata oleks.“

„No ja mis weel peate selle tema juures katki on!“

Heinz läks woodi juure tagasi ja jäi oma noore naise ette seisma. Saatuse raske hingeõhk hõljus läbi toa.

„Linda,“ sõnas Heinz tõsiselt, „mida peab see tähendama?“

Kusagil toas kolistas keegi joobnu, komistas ja kukkus. Keegi wõitles nägematade waimudega.

Noorik tõusis asemelt ja wõttis omale õõkuue ümber.

„Ma lähen isa juure,“ sõnas ta kõrgilt, „kõik peab selguma!“

Heinz jäi tuppa. Waenulikkude pilkudega mõetis ta aparati.

„Sa oled minu õnne rikkuja!“ iijistas ta. Ent aparadi! oli asja kohta oma arwamine.

„Sa eksid, need on lutikad!“ seletas ta.

„Ei ole lutikad, need plekid tuletawad pu-nasõstraid meele!“

„Ära tee end naeruwääriliseks! Mis ajast kasvawad sõstramajad tapeetidel! Need on lutikad, ole selle peale kindel!“

„Wast tahad ja sellega öelda, et ma puhtusest ei hooli!“

„Mõttetus! Lutikad tulewad Linda wanemate korterist; seal pole neil elu.“

„See wõib wõimalik olla! Linda wanemad on väga mustad ja koristamatud inimesed. — Muu seas ronib seal üks! Anna teelusikas siia, ma pigistan ta furnuks!“

„Tõpufh. Kurat!“ urises Heinz ja sülgas aparadi poole. Siis istus ta woodi servale ja surus kõrwad patjusse. Kui ta padjad ära pani, kuulis ta nutjat naisterahwa häält.

„Ta teab kõik, Juku! Isa pani meie magamistuppa kõik ülesrääkija aparadi. Weidi aja eest tegi isa, emale paar märkust ja aparat kõneles kõik edasi.“

„Sinu isa on eesjel, ütle temale jeda! Pikkade

„SURMAAUTO“.

Tallinnas sõidawad ringi mõned autod, millel numbrite asemel sõna „Proow“ ja mis kusagilt parandustöökojast proowisõidul. Wahel on aga nendes tööliste asemel hoopis „pühapäewa publikum“.

Ajalehest.

— „Waat, kui tark mõte nūsuguse „proowiautoga“ lusti sõita! Aja wõi keiser alla, mine tea, kust töökojast see proowiauto oli!.. Ja kui polegi kusagilt töökojast nagu meie oma!..“

kõrwade ja lühikeste mõistusega, kui ta seda täpipealt teada tahab!”

„Mida meie nüüd peale hakkame Zuku?“

„Mida peale hakkame? Ütle oma mehele, et selle totra oma sõrmede ümber wõib mähkida!“

Heinz killustas küünlajalaga aparaadi.

Pool tundi istus ta mõtetes ajame äärel. Siis tõusis ta püsti ja sammus ettetuppa, et kirstust oma hinnalised asjad wõtta ja kaduda.

Ent kirst oli tühi!

Kawatsusel

on kohaliku linna tänawatel kõnnitee kiwa lillilisteks wärwida, kuna nad praegu ainult mõne sõnakeste ehk kirjatähga warustatud on, mis aga linnale weel täit ilmet ei anna.

Wastawad instruktorid on wäljamaalt kutsutud ja jõuawad loodetawasti lähemal ajal kohale.

—f—

Suwitus-haigus.

Suwi on oma iseloomu paljastand — täielikult: haiglane närwilikus kohtab meid igal sammul, pilwräbalad kortsunud tuulest lõhestund leebawad wõhwil kui lipendawad purilapid, millede wahelt päike kui hallist wingust piiratud roidunud inimnägu, hiliseks jäänd rohetusele maakamaral, tuimalt wastu wahib.

Rahutult siristawad kuldnokad toorelt puust kokkulöödud pesade ümber; rahutult põksuwad inimlaste südamed widewiku paistel puisteede puude ja pööstike warjul.

Igal sammul näed mingisugust haiglast ruttamist — üksteise tõukamist, taarumist ja mõttetut kisamist. Sa pole selle kõigega harjunud, sulle tundub see imelik olema — ent nendele kõigile on see igapäine ja harilik nähtus — nii näituseks, nagu — wargused, pettused, — nad ütlewad lihtsalt määratlejate kohta — nad on purjus, ehk nad on „sula rõõmu täis kui mutid“ ja kõik see on harilik ehk ta küll üks haigus on, sama kui palju teisi haigusi, mis sellega lähedas suguluses — nagu „duberculeum carmanicum“, siis weel „sõrmede pikaks kaswamine“ mille tagajärjeks krooniline riigiwaranduste kahanemine ja wiimaks weel „rändamishaigus“, mis sügawas ühenduses, võib aga ka öelda, otsekoheseks järelduseks kahese eelnimetatud haiguse tüübile.

Need ülalnimetatud haigused ilmuwad peaaesjalikult meie „juuremate wendade“ juures nähtawale ja on ka „suuruse“ ja „seisuse“ kohaselt pehmenenud omis nimetuses, nii näituseks „joomatõbi“ kannab meie ülemate wendade keskel „wennaliku kooswiibimise“ nime, „pikkisõrme“ ehk „riigiwarguse“ tõbi — „riigi rahurikkale hingusele saatmise“ ja „wäljarändamishaigus“, „suwitussõitude“ ehk „suwitushaiguse“ nime.

Samad haigused on ka meie vähemate wendade keskel asu ja puhkust leidnud kuid ainult — teisel kujul.

„Joomatõbi“ on tuntud kui „sularõõm“, mille tagajärjeks ilmub „suurwendadele“ järeleahwimiseks „riigi rahamärkide walmistamine“ — miniatüür kujul ja tühised sõidud üle Soome ja Eestiwahelise silla — naabrirahwa juure — piirituseplaskudel — suguluse ja wendluse sooritamiseks.

Uus haiguse liik on weel juure tekkinud nimelt „wäljarändamine meie otsekoheste esiisade sakslaste maale“; tõukeks selle haiguse ilmnemisele oli odaw raha kurs sealt poolt ja tühjad taskud siit poolt.

Ettekaändeks sellele rändamisele on muidugi „Euroopa kultuuri täielik tundmaõppimine“, Saksa-Jamaa tööstuse ja äriliste wõtete omamine ja Saksa õlle ja wiina kanguse kraadi wäljaarwamine.

Selle wiimase tegewuse tundmaõppimisega tegid algust Taara linna kõrgema kooli korporandid, kes end puhteaduslikul põhimõttel Saksa wiinadega otsekohesest mõttes „pehmeks“ uhtusid.

Ustawateist hallikateist on kuulda, et meie kultu-

weeritud õrnemfugu kawatseda Saksa maale sõita — et sealt meie „kodukaswanud mõisnikkudele“ kes end talupoja wastu wäga „talupojalikult“ üles peawad, weidi „germania aristokraatia“ werd ligi tuua — igatahes wäga tänuwäärt kawatsus.

Weel üheks heaks küljeks sellele masselisele wäljarändamisele on, et elumajad Eestis tühjaks jääwad ja need kes külma ja wihmase aja lahtise taewa all ehk katusteta ja põlenud majade keldrites mööda saatsid, nüüd ka õigesse tulihõonesse pääsawad, vähemalt juwikuudeks.

Nii oleks need „wäljarändamise haigused“ mitmefugustel kujudel küll wäga soovitatavad, kuid üks on kindel ja nimelt: „kus elajas käinud, sinna halwast lõhnawad jäljed jäänd“, ehk „kus eestlane ilmunud, sinna oma nime juba politseiraamatusse siirund“, armsaks ajalooliseks mälestuseks tulewatele põlwele. Nii näituseks Soomes — „rüwetamine ja konterbandi wedu“, ja nüüd Saksas — „riigi rahade meisterdus“ — ning, kes võib julge olla, et juwe jooksul weel midagi üllatawamat päewakorda ei kerki.

Uus seaduse seletamiswiis.

Meele tuleb rahwa suust kuulnud naljake, kuidas kirikherra ja külamees kord pühakirja tõelikkust ja seaduslikkust proowinud rusikate abil. Külamees andnud kirikherrale kõrwa kiilu ja lootanud et wiimane „Uue testamendi“ järel käies, nüüd teise kõrwa „kiilu“ saamiseks külamehe poole pöörab; ent mehike pettis ennaist. Selle asemel, et teist hoopis wastu wõtta, annetanud kirikherra õigustotsijale külamehele omalt poolt kõrwalopsu ja sõnanud: „silm silma, — hammas hamba wastu,“ ja talitas seaduslikult, sest nii õpetas wana testament.

Umbes samasugune „kirja seletamiswiis“ läheb ka meil moodi, sest kõrges kogus, on kõrged liikmed sarnase seletuswiisi praktilise leidnud olema ja tarwitusele wõtnud.

Kuna aasta jooksul kõrge kogu koosistumiste ajaloose hulk keelterikastawaid sõimusõnu sisse kantud, tuleb neist pikaajalise töö tagajärjel ikkagi wiimaks puudus, nagu seda waheljuhtumine kahe kõrge kogu liikme wahel näitas.

Kuna üks neist, weidi parempoolsem teisest, teise poolt ettetoodud wäiteid sõnadega ümberlühkata ei suutnud, — näitas ta et wana testamendi järel talitades kõige täpipeassem „mittetumistamiswiis on kõrwalops.

Abinõu.

Kui mõni ministrium „rahaliselt kannatab“, kuidas võib seda seisukorda siis parandada? Wäga lihtsalt: Rahaminister langes siis rahwale kaela. Puurib inimesed tulumaksude abil õnnsaks ja järjekult wõidab ka palju; rahakitsikuses jääwad inimesed nälga ja... kuna ministriumi sisetulekid mitmewõrra kaswawad.

Ujalehe kriis.

Mil põhjusel ka mõnda ajalehte kriis võib tabada — ei mõista igapäevane surelik omale ette kujutada, kuid ajalehe elus on üllatused igapäevased asjad ja sellega peab juba rehkendama ega maksa imestadagi, kui jälle kord mõni „kriis“ päewakorraks kerkitab.

Põhjus seisib nimelt toimetajates.

Peatoimetaja põdes wangikongis suwitus- ja wabadushaigust, mis temale pahatihti ka südatalwel hoo kaupa kallale tuli ja mõnegi elutunnikehe mõrudaks tegi.

Politiilise osakonna toimetaja, kes pikemat aega öötoimetaja olnud — ristas oma kolmeteistkümnendat last, ega saanud sellepärast toimetuse oma nägugi näidata.

Kohaliku osakonna juhataja uppus tegewuspuudusel tühjusse ja et tal enam osakonna teadete all midagi awaldada polnud — reaalselt, olulist, haaras ta weri- ja salapolitsei romaanide järele, et sealt midagi uudis-ainet leida, ning unustaski ajalehe...

Sõljetoonide ja joonealuste toimetaja nühkis tühje tänawaid mööda warjuna, tema silmad eksisid majaseintel, äri nimetahwitel ja ostsid ainet; kui ta sealt midagi ei leidnud, siis naeris ta, naeris, kuni naersid wastukajana tema naerule kaasa tühjad tänawad. Ning pöörane rõõmust, et ta sel teel ometi midagi „olulist“ leidnud, siis naeris ta weel pöörasemalt, kuni üks unustusse jäätu, kuhugi paraad ukse taha tukkuma jäänd linnawaht unest ärkas ja mehe jaoskonda toimetas, kus ta kõige protestide ja ähwarduste peale waatamata hullumaja juhataja hooliks anti.

Toimetuses püsis waid üks nooremalt toimetuse liikmeist, kes nüüd kõikide osakonde toimetuse enese turjale wõttis ja õnnetuste kandjaks sai.

Wabal ajal ja seda oli tal sama palju, kui mõnel ajakirjanikul kuu lõpul raha taskus, hulkus mees tänawaid mööda otsides ajakirjanikule omase südidusega kõiki... kõiki... kõiki...

Ta oli noor, wast paar aastat peale paari-kuümne oli ta siin ilmamunal liikunud, teda kadestati kui inimest „tulwikuga“, kuna kõigil neil kadestajail waid minewik selja taga oli, tulwiku aga keegi enese juures ette ei näinud.

Nemad liginesid talle. Ent imelik oli, sest niipea kui nad temale niisugusele kaugusele jõudsid, kust nina ergud juba lõhna taibata wõisid, pöörusid kõik tema poole selja ja lahkusid.

Ta pani seda ifegi ajajooksul tähele ja arwas ifegi põhjust teadma, sest liimi, paberi ja findi lõhn ei lahkunud temast sammugi — minutikski.

Ta ergud mis endise aja tegewus- ja juhtumiskusest pingule olid tõmmatud janunesid puhkuse ja rahu järele — ent ajalehe koorem lasus ainult tema hingel, sest — ajaleht pidi ilmuma, tegewus ja elu pidid elama, ning ka puhkust pidi tal olema, see kahlepoole rebimine lõhkus ta ergud, siia juure ilmus weel kabuhirm, et

ajaleht seisma peab jääma, sest kõik mis elas ja liikus, hoidus end temast kui katku eest eemale.

Tähelepanekikkus, teraw kuulmine ja nägemine ei leidnud awalikus esus järjekindlaid aine hallikaid ja sellepärast otsis noor toimetaja oma ajude kambri kokku, kõik ajajooksul sinna unustusse jäänd ainete jäänused, ning ühel heal päewal ilmus ajaleht. lugejate üllatuseks wäga omapärase sisuga ning imeikkude päewauudistega:

„Tallinna linna kawatsetakse Weerenni tän. haigemajja paigutada, sest suguhaigused, mis wäga laialti lagunenud, ähwardawad riigile kriitiliseks hädaohuks saada, kuna aga linnatänawad weel auklised, ei ole wõimalik haigewankrit wälja saata ja sellepärast pole kawatstust seni wõimalik olnud täita...“

„... Muu seas peab tähendama, et eelolewad Riigikogu walimised ära jääwad, kuna põhiseadus ühes muude wahikirjadega archiivi sattunud, kust teda ametnikude juure arwu pärast leida, ofekohefeses mõttes täiesti wõimata. Uue põhiseaduse kokkuseadmiseks olid eeltööd käimas, said aga paberipuuduse tõttu katkestud...“

„... Paberikriis ähwardab meid lähemas tulewikus, sest kõik paber hea ja halb on walerahade trükkimise ja ametiasutustewaheliste kirjawahetuste peale raisatud, kuna neid ametiasutusi lämmatusjurn ja koide parwed ähwardawad...“

Ühes inimeste arwu wähenemisega, kes kõik tulumaksudeks makstud, kas ofekohe raha asemel wõi oksjoni teel, kahanes ka kuritegude arm tuntawalt ja sellepärast ofustas ministeerium kokkuleppel rajooni-ülematega politsei koosseisu järgmiselt muuta:

Politseijaoskondade ülemateks seada edaspidi ainult lühikesti ja jämedaid mehi, nii pruntide taolisi, kes siis ka otstarwete ja olude kohaselt, kui liikumiseks rasked kehad, waid paigal istumiseks ja riigile raha sisekasfeerimiseks „alkäemaksude“ näol seada.

Kõik pikakaswuga ametnikud seatakse linna tänawatele trammideks, misuguseks otstarbeks nad wäga kohased oma „pikkade sammude“ pärast.

Et nad „pikkade sammude“ fuhtes wäga wäljunud ja asjatundjad, näitab mõne nende ehitaja kiire edasijõudmine teenistusosalal „karjeeri“ näol.

Et politsei mundrid kirjumateks muuta, kui nad praegu on, tellib wälisministeerium, kokkuleppel haridusministeeriumiga, Hiinamaalt „ehtsaid Hiina laternaid“, mis siis politseiametnikule kübara külge tutiks ja paraad-möögale topsideks seatakse.

Et noorfugu enam harida, kawatseb haridusministeerium eelolewal õpeaastal puhtast paberist Hiina laternate õpetöökoda sisse seada, misuguste tööde tagajärjed headeks walguseallikateks on tulwikus.

Ka saunapidajatega on ministeeriumil läbi rääkimised käimas. Nimelt tahetakse „puht-kristlik saunapäew“ sisse seada, kuhu pääsewad waid õppurid, kes haridusministeeriumi „hingede pu hastustulost“ terwelt wälja on tulnud.

Saunapäewal õpetakse lastele pühakirjaga wihtlemist, elulugude kirjutamist ja waba waimu uuestifündimist.

Need koolijütsid, kes ministeeriumi „mustadesse nimekirjadesse“ sisse kantud, peawad sellest sammust tõsist kristlikku wendlust ja ligimise armastuse waimu tundma õppima.

Käesolewal suwitushoajal rändab Eesti wabariik omas terwes koosseisus, ühes liikumata ja liikuma warandusega, Saksamaale suwitama..“

* * *

Rahwas luges ja imestas; ent noor toimetaja oli nukker, sest nüüd olid ka tema tagawara-aidad tühjad.

Lugejad ohkasid ja sõnased:

„Meie wiimane ajalehetoimetaja on — aja- kirjanduse tõppe jäänud.“

Imestas rahwas, ohkas, otsis põhjust, kuid ei leidnud.

Hiljem tuli wälja — et kõik kelmid ja mustade äride etteõitjad kui ka poliitikamehed wäljamaale suwitama olid sõitnud, ligi wiies enestega ajalehtede „Leiwateenistuse“. Sellest ka kriis.

Suwine idiüll.

Wiina sabas.

Ja südaööl, nüüd kuuse latwa
kõrsub päike, on hädas Amor, —
armujumal wäike —
ei salapisi nooli lasta saa,
ta'd kordnik walwaja wõib
äkki tabada.

Kuid walitsus meil siiski
wäga korralik, teab oma
alamate ihu, hinge häda —
(eks rautidel „kõik ninad“
maitse seda) ta noori wanu
hädaast aitab siin..

Ju wara enne walget
wäljas piirituse plaskud —
täis igal mehel pudelisi taskud
kõik elutüliga sabas ootawad,
kui näljased nad lõhna juba neelawad. —

Me' walitsus ja kord on wäga hea
wõid hiljem pokri rahulikult peita
wäsinud pea!

Sa lasse aga kuuldawate laulu
joru, su tulumaksu kaswatajaks
suwituse foru.

Piirital.

Näe, wooriwad kui kihulaste parwed,
pead pehmed, inimesed Piiritale —
et nauti suwepäewa maagust ilu,
ja pööstast otsida, kus rahulik ja wilu.
Sest walitsus meil häa
ei äripäewal lasse, —

see peale mõelda — kus Piiritä?
kus Kose?

*

Kui päike jõutab juba lõunakaare,
näed wanu ja ja pehmekeelelisi
noori, — nii mitmes poosis
suwe maitsemas,
„for-trotisi“ ja „tangot“ tantsimas. —
Su südamesse eluse lööb noorus —
wõid rõõmsalt hõistata:
„Taas kadugu nüüd woorus...“

*

Ja silmis noorustuli,
seisma jääd, nii mõndagi
sa ilusat ja eestipäraft näed.
Siin leidnud seltskond metsapöuest
looma laipe, ta üle laotawad
rohust, lehtist waipe.
Kõik waimustuses laulawad
„ta elagu!“

*

Sääli nokastanud suwitajad
fattund tülli, on tiigne rõõm
neil ajand meeleolud alla nulli,
ning „kordnik arst“ kultuurilist
teeb tööd, — nad pokris suwele
küll peagi hõikawad —
head ööd.

*

Üks waene „sularöõmus“
lebama jäänd maha,
ei hääd, ei kurja kellegile
teha taha — waid waikekes
kõik ülearuuse ta omast heidab —
nii õhtu peagi — suwipäewa
hämaruse peidab
ja saabub öö.

Me' walitsus ja kord on wäga hea,
kes „tjekki“ kasutab ja suwest
lugu peab —
saab kaela kahəkordse tulumaksu —
wõib suwe lõpul tühja tasku
peale lüüa laksu.

—ti—

Ufupetuse tund.

Õpetaja: „Ainult üks inimene on maa peal
elanud, kes täielikult ilma wigadeta ja teistele
kõigile eeskujuks oli, kes oli see?“

Wäike Priidu: „Ema esimene mees.“

Wõrastemajas.

A.: „Mis ütles sinule praegu naaber?“

B.: „Meie, s. o. sina ja mina, olla siin maa-
keral kõige juuremad turjused.“

A.: „Sõber! Sina lubasid seda enesele ütelda?
— Seda oleks ta pidanud minule ütlemata!“

WALESTI ARUSAANUD.

„Ornem“ pool: „Noh, meheke, ma olen walmis, kas wiid mu nüüd ka näitusële?“
 „Kangem“ pool: „Tea ühti... ülesandmisega nagu hiljaks jäänud juba...“

Nõrgad silmad.

Naine (tooli juure jookstes): „Jumala pärast, laps istub minu kübara peal, kas sina seda siis ei näinud?“

Mees: „Nägin küll aga arwasin, et see uus sullepadi on!“

Lapse tarkus.

„Minu isal on nohutõbi. Pidin talle kümne marga eest nina rohtu tooma; kaotasin aga kaks marka ära.“

„Osta tenatuuri! Kui tal nohu on, siis ei mõista ta lõhnade wahel wahet teha.

—er—

Süüdlane.

„Wabandage, armuline proua, olete teie lahutatud wõi lesk?“

„Lahutatud. Aga minu mehe süü läbi.“

„Kuidas nii?“

„Sest et ta weel elab; kui ta surunud oleks, siis oleks ma lesk.“

Taewaliidu loogika.

Taewaliit kirikule: „Lähed ja paremat kätt, siis lähen ma ka paremat kätt.“

Kirik ja and sõrme suu peale pannes pilgutab silma, mis sama palju peab tähendama, kui „waiki!“

Taewaliit: Ei mõista selle tähendust waid arwates, et silmapilgutamine tähendab: „Jusgust!“ ja jatkab: „lähed ja paremat kätt, siis lähen ka mina paremat kätt.“

Mille peale üks lähedal seisjatest naerma pahwatab ja sõnab: „Kus on siis kristlik ligemise armastus?“

Taewaliit (pahandades): Mis?“

Jesots: „Kui kirikul wähe maad ja ruumi elamiseks wähe, — siis pead sa taganema ja kirikule, kes wanem on kui sina eesõiguse jätma ja ruumi leidma.“

Taewaliit: „Ei ole kuusda olnud.“

Wihmawari.

(Pildike heategewusest.)

Nad elasid jõukalt ja hästi, aastase abielus olemise peale waatamata ei olnud riukukk veel kordagi neid tülitamas käinud.

Mees käis välis ametis, sai head pakka ning wõis naisele sellepärast mõnegi rõõmsa silmapilgu walmistada, mida ta ka peajasjalikult kingituste näol tegi.

Kord juhtus aga, et kingitus pidi riukuke maia tooma. Lugu ise oli järgmine: Ta kinkis oma naisukele ilusa wihmawarju, peenikestest kuid pidawat riidest, punasest puust warrega, luust käepidemega.

Naine oli kingituse üle õnnelik, igakord kui ta kodunt välja juhtus minema, ei unustanud ta wihmawarju ligi wõtma. Kenad päikeserikkad suwiilmad meelitajid noorpaari sageli jalutuskäikudele. Naine ei unustanud kingitud wihmawarju ligiwõtma, tema meeleolu aitas wiimane alati kõigeparema hoida.

Niikaua kui ilmad ilusad olid, oli ka wihmawari hea. Juhtus kord, et noorpaar kellegi poole külla oli kutsutud. Onnetuseks oli ilm wihmane; kuid see ei takistanud, sest naisel oli ju wihmawari.

Õnnelikult jõuti kohale, ent ukse ees juhtus äpardus: „Wihmawari ei läinud igasuguste katsete peale waatamata kinni ja lahtise wihmawarjuga uksest sisse minna, ei olnud kõlbulik. Naine oli hädas, jäi karsituks, ning töötas enam kunagi wihmawarju tarwitada.

*

Ajaratas weeres omaoodu. Noorpaar oli juba elatanud. Juhtus, et mees kord pööningul kõrwale heidetud asjade hulgast elatanud wihmawarju leidis, mis kord minewikus naisukele kinkinud. Ta tõi selle alla. Et see aga kord juba pahandusele pidi põhjust andma, ei tuntud ta üle just suuremat rõõmu, ning kingiti ühele tuttawale talumehel. See wiis wihmawarju kodu naisele, kes kingi üle wäga õnnelik, sest jarnast hinnalist kingitust, kui see wihmawari — polnud wanamees eidele pikal eluajal veel kordagi kinkinud.

Eit sõitles wanameest, miks wiimane oma raha nii kalliste kingituste peale kulutab, kuid jüdames tundis siiski hea abikaasa vastu sügawat armastust ja tänutundmust.

Aastad weeresid omaoodu. Eit ja taat, kes juba wanad tudikesed olid, unustasid ajajooksul wihmawarju; kuid kord pikkade aastate järel ilmus see jälle päewawalgele, nüüd oli ta kirjuks lapitud; sest kaua käis eit sellega kirikus, ja kui tarwitamise ning ajahambast kulumise tagajärjel wihmawarju riidele augud sisse tekkisid, ei raatsinud eit seda siis ära wisata, waid lappis augud hoolega kinni.

Nüüd kinkis wanamees wihmawarju sulasele, kes seda pikad aastad truult teeninud oli. Sulane ei julenud kallist kingitust kuidagi wastu

wõtta, waid arwas, et peremees naljatab, sest kuidas wõis peremees niisugust hinnalist, wärwirikast asja jumala muidu waelele sulasele anda.

Ometi nägi sulane, et peremees ei naljata ja wõttis ametuse tänuga wastu, sellest pererahwast hauani õnnistades.

*

Sulase perekonnas seisis wihmawari kaua aastaid, kuni sest wiimaks muud järele ei jäänud, kui kulunud lõhkinud wars ja traadid, nüüd nägi sulane, et wihmawarjuga enam midagi pole peale hakata.

Tee ääres istus kerjus. Sulane, kes wihmawarju kepi asemel ligi kandis, leidis, et ta head wõib teha ja kinkis wihmawarju elatanud waele kerjusele.

Kerjus õnnistas hõlget andjat, sest omal pikal kerjamisaastatel polnud ta jarnast andi veel kellegi saanud.

Siin jõudis wihmawari oma taatusega, mis oli täis tänu ja õnnistuspisaraid, lõpule.

K. Odanik.

Weel rohkem.

Srits: „Aga Alma, sa pead oma nõudeid wähendama, muidu kutsud meile wiimaks veel pankroti kaela. Ühtepuhku mõtled ja uue riiete, mütside, boade ja muude niisuguste asjakeste peale ja kõiki, mida sa mõtled, tahad sa ka saada.“

Alma: „Sina heidad mulle alati pillamist ette ja toonitad, et ma kõike, mida mõtlen, ka saada tahan, aga sa ise tahad alati rohkem, kui mõtled!“

Weeguse Eets.

*

Kahetõne.

Wasikas: „Kas tead, Päitsik, et meie peremees tõi traktori. Nüüd müüb ta hobused maha ja ristikehinad antakse kõik meile.“

Päitsik: „Sinul on ikka wasika arwamine. Aga kas tead, kui traktorile pannakse sarwed külge, udar tagumiste rataste wahel ja lehm ongi walmis, kes lüpsab, — pole hobust ega meid peremehele tarwis. Muuh! rasked ajad.“

Arcl Oll.

*

Egoist.

— „Mis ajast te kooliõpetajaks hakkasite?“

— „Sest ajast, kui ma õfjusele jõudsin, et ma kellegile midagi uut pakkuda ei suuda.“

*

Kangekaelne.

— „Miks pole teie tänini veel suwitama sõitnud?“

— „Sellepärast, et suwi veel tänini minu pool käinud pole.“

Tähtsad päewad.

Mööda läinud Geenua päewad...
 Seda kõik me silmad näewad:
 konwerents ei otsa saagi —
 warsti lähme jälle Haagi...
 Ära ütle wa Eloid Dshordshi:
 trumpab üle kas wõi sortsi:
 wõeti kodus wastu auga,
 wana paika panid rauga,
 kandsid talle wõidupärgi,
 nagu oleks tagajärqi
 kaasa toonud konwerentsilt,
 kuigi asi liigub endsest.
 Nüüd me mehed juba rodus
 kõik, kuis kohus, jälle kodus,
 unustanud nad Euroopa,
 isegi wist raudteeroopa.
 Kõik see rämpis ei meisje puutu,
 oleme waid akna ruutu,
 mille läbi heidab silma
 ida naaber lääne ilma.
 Meil nüüd hoopis tähtsam wäitus:
 Eesti tööstus-kauband' näitus.
 Tahaks kuulda tõesti, kesse
 ütleb, et see pole „messe“:
 Töösturid meil polnud kitsid —
 waat', liiköörid, antpitsid
 röömustawad wäljamaalast,
 isegi me Eesti maalast.
 Lahti saad ja meelest kurwast,
 kui sa silmad ehfsat turwast;
 siis weel, — põlewkiwi sahwata,
 Eesti pinnast leitud nahwata...
 siis weel — lugeda ei jõua —
 wäsitaks see ära lõua —
 kõik mis peitub — märgi üles —
 armsa kodupinna süles...
 Tallinn unustanud latri,
 pannud selga puhta satri.
 Ometi kord tunneb häbi
 armsa külaliste läbi.
 Isegi wast mõnda lordi
 röömustaks, kui ta „Rekordi“
 astuks sisse, waataks nalja,
 kuis näeb Tallinn tõesti wälja.
 Lehed, mehed alalikus
 palawikus salalikus:
 mis meist maailm wiimaks arwab —
 püsti tõuswad pea peal karwad...
 Wabandage, et ma welleks
 hüüan teid, kuid ega selleks
 keegi jää, mis om — ehk pikka
 liigub ta, kuid liigub ikka.

Odanik.

Hädahüüd.

- Peremees tulge filmapilk alla, minu abi-
kaasa tahab end aknast wälja wisata!
- Ja — mida pean mina seal waatama?
- Ja — meie ei saa akent awada.

Mõnda näituselt.

Kuna käesolew tööstus-kaubandusline näitus
 esimene sarnane Eestis, siis pole ka imekspanna,
 et mõnigi wäga waatamiswääriline asi kahe silma
 wahele jäetud, ja waataja silma ette pole sattunud.

Nii oleks nimetada eriti meie pealinna

moodsaid elumaju,

mis korteritega hangeldamise tagajärjel juba ka-
 duma hakkawad.

Pea igapäew wõib lehest lugeda, Ieegioni kor-
 teriootfimis kuulutusi, misjugune hullk päew-päewalt
 kaswab.

Kuid korterisi juure ei ilmu, küll aga kahaneb
 nende arm. Ning sügab nii mõnigi korteriootaja kuk-
 la tagust, küsides eneselt: „Kuhu n'd paganad ometi
 kaowad?“

Asi on aga wäga lihtne. Nii kui seda ustawaist
 hallikaitst kuulnud, on rida pealinna maja- ja kor-
 teri peremehe korterite ülepiiri saatmise trusti asu-
 tanud, Nõukogudesse nimelt.

Nagu teada on Nõukogudes elumajad leiwa-
 jahuks jahwatud ehk kontrrewolutsionääride pähe
 tuleriidale saadetud, mille tõttu seal wiimaste järel
 ka suur puudus walitseb.

Kuna meil korteritega hangeldamine keelatud,
 leiawad mainitud peremehed korteritega hangelduse
 turu Idamaalt.

Et sarnasel wiisil meie elumajad, mis isegi juba
 wäga eelajaloolises seisukorras, oma loodusewäge-
 dele wastupidawuse poolest, täielikult nõrgad
 oleks wäga soowitaw, et ükski sarnane eksemplaar
 Eesti tööstus-kaubanduslises näitusel asetataks...

Teine, ehk küll mitte kaduw ega kahaneu,
 küll aga kaswaw ja kosuw asutus, mis lähedas su-
 guluses meie elumajadega, see on:

Eesti muuseum Kadriorus,

mis ka tingimata näitusele wäljapanna oleks wõi-
 dud; kui kokkusurutud kerega päkapikumees, mis
 oma sisemuses aga sisaldab kauni kogukefe ajaloo-
 list ja muid muinasaegseid mälestusi, ja ruumi-
 puuduse tõttu ahwardab lõhkeda.

Mõni mõistlikum majaperemees, kes oma wa-
 randuse üle ise küll enam julge ei wõi olla, wõiks
 oma maja muuseumi mahutada, sest wastawate wõi-
 mude arwamine on, et muuseum olgu nii pisuke
 kui tahes, terve wabariigi liikuma ja liikumata
 inventaari oma seinte wahele asetada wõib. Osa
 ruume on juba eraisikutele elamiseks määratud.

Seda imelooma peaks järgmisel näitusel tõesti
 meeletuletama.

— 0 —

Modell.

Neiu: „August tarwitab mind praegu ühe oma
 suurepäralisema pildi „Kleopatra ja madu“ juures
 modell ks.“

Isand: „Nii, aga kes „Kleopatrana“ ees is-
 tub?“

„Söoge ja jooge, mu herrad ja daamid, täna ilma häbenemata, sest puhas sissetulek sellest läheb näljahädaliste heaks...“

Ergutus.

Restoraanis on kaks hõlpsit wõõrast. Kell on juba öösel kahe peal. Kellner tukub ja haigutab. Akitselt kõrgatab wäljas kõue, niwõrd walfult, et aknaruutud kilduwad ja seinad wärisewad.

Järgneb mõneminutiline waikus. Wiimaks lööb ober silmad lahti, kõrgab püsti ja külaliste ette astudes küsib: „herrad soowivad?“

Ei tee wiga.

Kohtu ette kutsutakse keegi külamees tunnistajaks. Tema tunnistuse lõpul tähendab kohtu eesistuja: „Teie peate oma tunnistuse tõsidust wanduma.“

Külamees: „See ei tee wiga. Kui mu eit waletab wannun ma teda ikka. Olen sellega juba harjunud.“

Looduses.

Seisan järwe ääres ja panen tähele kust poolt tuul on, et selle järele paadil purjeid seada. Üks talutüdruk kes minu ettewalmistust kaugelt kõige aeg hoolega silmanud, astub lähemale. Algan jultu. Muu seas küsin talt: siit järwele minna on läänetuulega kõige parem.

Tüdruk noogutab jaatawalt pead ja sõnab:

„Ja, läänetuulega on alati kõige parem, tulgu ta kust ta aga tuleb.“

Teine asi.

Isand Auwaärt tuleb tuppa ja silmab oma tüdart ühe nooremehega ühel toolil istumat!!!

— Ohoo! — ütleb isand Auwaärt. — Mis teie arusse tuleb noormees?! Kui mina oma abikaasat tema neitsipõlwes austasin, siis istusin mina siin ühel toolil ja minu abikaasa teises nurgas teisel toolil!

„Hm!“ tähendab noormees. „Kui mina teie asemel oleks olnud, oleks ma niisama teinud!“

Ütles.

„Hommik on õhtust targem!“ ütles joomar, kui ta end südapäewal pimedast külmetuskambrist leidis.

Õpetaja juures.

Wanamees (tuleb hingekarjase juure): „Õpetajaherra, minu naine on mind pojaga õnnistanud, kas ei saa kuidagi ristida.“

Õpetaja: (kätt wandeks taewa poole tõstes) etteheitwalt wanamehele:

„Minu abiga ütleb Isand sinu taewane isa, pea seda meeles wanamees.“

Wanamees (lahkudes, sügab kõrwatagust): „Mis pagan mina lapsepõrnika pärast jooksen, ega see minu ole, las õpetajaherra ise teda ristib. ütles, et see ju tema oma on.“

Järgmine „Meie Matsi“ number ilmub 15. Septembril 1922 a.